

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 15 0 К 002938 17 Кж
Бања Лука, 28.9.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске вијећу стављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Горане Микеш као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Н.Ц. због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Требињу и браниоца оптуженог, адвоката Д.Ш.из Т. изјављеним против пресуде Окружног суда у Требињу број 15 0 К 002938 16 К од 03.5.2017. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички јавни тужилац Бранко Митровић и оптужени, донио је дана 28.9.2017. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог Н.Ц. и потврђује пресуда Окружног суда у Требињу број 15 0 К 002938 16 К од 03.5.2017. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Требињу број 15 0 К 002938 16 К од 03.5.2017. године, оптужени Н.Ц. је оглашен кривим због кривичног дјела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ) и за то дјело осуђен на казну затвора од 1 (једне) године.

На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 3.633,23 конвертибилних марака, те да плати паушални износ трошкова од 220,00 конвертибилних марака.

Оштећени И.П. је на основу члана 108. став 3. ЗКП РС, са имовинскоправним захтјевом упућен на парнични поступак.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни јавни тужилац и бранилац оптуженог.

Тужилац побија пресуду због одлуке о казни и предлаже да се она преиначи и оптуженом изрекне већа казна.

Бранилац оптуженог побија пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања те одлуке о казни и трошковима кривичног поступка. Предлаже да се пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе на основу члана 298. тачка а) или тачка в) ЗКП РС, а сходно таквој одлуци да се измени и одлука о трошковима кривичног поступка.

Одговори на жалбе нису поднесени.

На сједници вијећа републички јавни тужилац је изложио жалбу и остао као навода и приједлога из жалбе док је оптужени подржао жалбу свога браниоца.

Сједница вијећа је одржана у одсуству уредно обавјештеног браниоца, што је у складу са одредбом члана 318. став 4. ЗКП РС.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбе у границама које прописује одредба члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Битне повреде одредаба кривичног поступка нису учињене, јер се у жалби не износе разлози о којим битним повредама се ради и да ли су оне учињене, а без навођења аргументације чине жалбене наводе у погледу овог основа побијања пресуде неоснованим.

Чињенична основа побијане пресуде је, супротна приговорима које износи жалба, потпуна и правилна. Утврђења побијане пресуде да је оптужени учинио кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ су заснована на бројним доказима оптужбе на које се позива пресуда у образложењу. То су прије свега искази оштећеног И.П., свједока Д.П., Д.П.1, М.П. и Ж.М. Садржај ових исказа је изнесен на странама 6. и 7. побијане пресуде, а оцјењени су и искази свједока одбране Б.Б., М.Д. и Д.К. који су, како то произилази из образложења пресуде на страни 9. били припадници састава Војне полиције у вријеме када је дјело учињено а који у својим исказима нису довели у сумњу павилност чињеничних утврђења изреке побијане пресуде заснованим на исказу оштећеног и свједока који су напријед споменути као и других доказа на које се пресуда позива у образложењу. Сви изведени докази су оцјењени у складу са одредбом члана 295. став 2. ЗКП РС, и таквом оцјеном коју и овај суд прихвата је несумњиво утврђено да је оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци побијане пресуде починио кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ за које је побијаном пресудом и оглашен кривим. Детаљно је у образложењу пресуде наведено да је оптужени радњама описаним у изреци пресуде на уврједљив и понижавајући начин прекршио основне принципе људског поступања те да такво поступање представља озбиљан напад на људско достојанство и да је у супротности са основним принципима човјечности. Задавање бројних удараца палицом како то произилази из исказа

оштећеног „15-20“ удараца несумњиво представља поступке којима се нечовјечно поступа и физички злоставља оштећени као цивилно лице а што све у међусобној вези представља и повреду интегритета оштећеног као цивилног лица.

Све су те радње предузете у вријеме оружаног сукоба који се одвијао у времену од половине априла 1992. до краја новембра 1995. године на простору Босне и Херцеговине између оружаних снага Војске Републике Српске с једне и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског вијећа одбране с друге стране, а што је услов да би се дјело могло квалификовати као кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ.

Стога приговори којима жалба доводи у питање правилност чињеничне основе побијане пресуде наводима које износи, а и тврдњама да оштећени није био цивилно лице нису основани. Пресуда је у образложењу на страни 11. образложила својство оштећеног као цивилног лица и објаснила зашто је он то својство имао у вријеме када је доведен у касарну у Б., а образложено је да су и друга лица која су у исто вријеме била затворена у касарну у Б. имала својство цивилних лица јер нису учествовала у ратним дешавањима ни носила војне униформе нити су уза се имала оружје. Правилности закључака побијане пресуде изведених на основу доказа оптужбе се не могу довести у сумњу ни писаним изјавама И.П. и Д.П. достављеним уз жалбу браниоца оптуженог и овјереним у Служби за општу управу општине С. дана 27.6.2017. године, као ни заједничком изјавом оштећеног И.П. и свједока Д.П. достављеном првостепеном суду 10.3.2017. године, такође овјереном код истог органа општине С., а које садржајем који је у њима наведен не могу довести у сумњу њихове исказе које су давали током истраге и главног претреса, а и приликом препознавања на основу фотографија -на фотографији под бројем 4. препознали као извршиоца дјела оптуженог Н.Ц..

Обзиром да је чињенично стање утврђено потпуно и правилно, правилно су и радње оптуженог квалификоване као кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ. Стога приговори жалбе браниоца да је кривични закон повријеђен, нису основани.

Како се пресуда због одлуке о казни побија жалбама тужиоца и браниоца оптуженог, овај суд је оцјенио да жалбе нису основане. Оптуженом је казна изречена примјеном одредаба КЗ СФРЈ о ублажавању казне и изречена му је најмања мјера казне коју је за ово дјело могуће изрећи примјеном тих одредаба. Та казна је због бројних олакшавајућих околности утврђеним у поступку које је суд оцјенио особито олакшавајућим примјерена тежини учињеног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и околности под којима је оно учињено. Залагање тужиоца да се оптуженом изрекне већа казна, из наведених разлога није основано као што је неосновано и залагање браниоца да се преиначењем побијане пресуде оптуженог ослободи од оптужбе на основу члана 298. тачка а) или в) ЗКП РС.

Жалба браниоца побија пресуду и у дијелу који се односи на одлуку о трошковима кривичног поступка истичући да је одбрана извела на главном претресу доказе из којих се види да је оптужени слабог имовног стања па да је

сљедом тога требао бити ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка. Доношењем одлуке којом је оптужени обавезан на накнаду трошкова кривичног поступка није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка па је приговор жалбе да ова одлука није образложена неоснован, јер је у образложењу пресуде у дијелу који се односи на одлуку о трошковима кривичног поступка наведено да се ова одлука доноси на основу члана 99. став 1. ЗКП РС, будући да је оптужени оглашен кривим. Суд нема обавезу да донесе одлуку да се оптужени ослобађа дужности накнаде трошкова кривичног поступка у ситуацији када је оптужени оглашен кривим. Одредбом члана 99. став 4. ЗКП РС прописано је да се оптужени може ослободити дужности накнаде трошкова кривичног поступка у цјелости или дјелимично ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање оптуженог или лица која је дужан да издржава. У конкретном случају није било мјеста доношењу такве одлуке, чиме се не искључује могућност да се одлука о ослобађању оптуженог дужности накнаде трошкова кривичног поступка може донијети ако се те околности накнадно утврде. Коначно, одлука о трошковима кривичног поступка се у складу са чланом 91. став 1. ЗКП РС извршава по одредбама које важе за извршни поступак.

Стога су приговори жалбе браниоца и у овом основу побијања пресуде неосновани.

Ваљало је из свих наведених разлога жалбе одбити као неосноване и на основу члана 327. ЗКП РС, побијану пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић